

Назив дела: „Шешир професора Косте Вујића“
Име и презиме писца: Милован Витезовић

Наслов рада: „Шешир професора Косте Вујића“

Милован Витезовић је рођен у Витезовићима, селу близу Косјерића. После школовања у Тубићу, Косјерићу, Ужицу и Београду, студирао је и дипломирао на Филолошком факултету у Београду. Био је плодноносан стваралац. Написао је многа књижевна дела као што су: „Лајање на звезде“, „Света љубав“, али је овај роман некако на мене оставио посебан утисак. Добитник је многих награда од којих су најпознатије: Кочићева награда, Змајеве дечје игре, Златно Гашино перо и друге.

Роман „Шешир професора Косте Вујића“ је изузетна прича о једној генерацији непоновљивих талената, озбиљној у својим циљевима, али и са младалачким заносом, који тај период живота носи.

Прича романа се одвија у Београду, у Првој београдској гимназији. Школа има дугу традицију. Основана је 1839. године. Налази се на месту где је некада била Видин капија, кроз коју се улазило у Београд. Сада школа припада Општини Стари град, у Улици цара Душана.

Роман је објављен 1983. Године и награђен је наградом „Политикиног забавника“.

Од свих ликова који се појављују у роману, најјачи утисак оставио је на мене професор Коста Вујић. Врло је паметан и мудар, био је специгичан по свом ходу, облачењу, али и по селидбама. Веома је водио рачуна о свом држању. Уредан, увек у оделу, са манирима правог интелектуалца ходао је сигурно, усправог тела и подигнуте главе и са шеширом на глави. Имао их је много. За сваку прилику различит шешир.

Сваке године, на Ђурђевдан, мењао је свој дом. Од власника кућа имао је веома велике захтеве.

У Првој београдској гимназији је предавао Немачки језик. Био је строг професор, али праведан, што је на мене оставило јак утисак. Посебно ми се допада што разуме напредне идеје својих ђака и брани их пред срогим ставовима директора.

Матуранти су увек били организовани што се тиче одељенског старешине. Увек је неко чекао професора, када виде професора, скидају слику краља и стављају његов портрет. Када професор уђе у учионицу матуранти почињу да певају песму

коју сам ја назвао Химном професора Вујића, јер су ученици стојећи певали пуним срцем без аплауза, као што се пева химна.

Роман је писан по истинитим догађајима и ликови у роману су, касније, најистакнутији појединци из те генерације. Наравно свако у својој области.

Јован Цвијић је био познати српски научник, оснивач Српског географског друштва.

Михаило Петровић Алас, био је познати природњак. Поред завршеног факултета у Београду, студирао је и у иностранству.

Милорад Митровић био је познати песник, романтичар.

Било је још успешних ђака, али су ова тројица међу најистакнутијим ученицима професора Вујића.

Роман је врло занимљив. Многи моји вршњаци су га прочитали.

Роман је узбудљив, интересантна са доста хумора. Уживао сам читајући књигу, па бих је препоручио не само својим вршњацима, већ генерацијама свих узраста, Наставници српског ћу предложити да је уврсти у школску лектуру.

Јован Думенција 8/4

Назив школе: ОШ,, Деспот Стефан Лазаревић“

Наставник: Ана Бешевић